

Olga van der Meer

Lonkende toekomst

LONKENDE TOEKOMST

Olga van der Meer

Lonkende toekomst

Westfriesland

www.kok.nl

NUR 344

ISBN 978 90 205 2995 1

© 2010 Westfriesland, Kampen

Omslagillustratie: Jack Staller

Omslagontwerp: Van Soelen Communicatie

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK 1

Tersluiks keek Tanja Noordeloos naar het afwijzende gezicht van haar vader. Ze wist dat hij het niet met haar plannen eens zou zijn. Maar ze was drieëntwintig, ze kon heel goed zelf bepalen wat ze met haar leven wilde. Haar ouders konden haar in ieder geval niet tegenhouden, al was het prettiger als ze achter haar zouden staan.

‘Ik vind het niet verstandig van je, Tanja,’ zei Gerbrand Noordeloos.

‘Pap, ik ben al drieëntwintig.’

‘Pas drieëntwintig,’ verbeterde hij haar. ‘Jongelui van jouw leeftijd denken altijd de wijsheid in pacht te hebben, maar je staat nog maar aan het begin. Waarom wil je alles vergooien voor die jongen?’

‘Die jongen heeft een naam, hij heet Benjamin,’ zei Tanja scherp. ‘Het wordt je schoonzoon, het zou prettig zijn als je hem niet altijd aanduidt met ‘die jongen’.’

‘Dat valt nog maar te bezien. Persoonlijk vind ik jullie totaal niet bij elkaar passen.’

Tanja haalde diep adem. Dit soort opmerkingen had ze kunnen verwachten. Al sinds ze Benjamin had leren kennen, liet haar vader zich op deze manier over hem uit. En dat terwijl er niets op hem aan te merken was. Benjamin van Straaten was zesentwintig jaar, studeerde voor arts en werkte in het plaatselijke ziekenhuis. Hij was ambitieus en werkte keihard om iets te bereiken in zijn vak.

‘Als ik nou thuis was gekomen met een man met een uitkering die de hele dag op de bank zit te blowen, had ik begrip gehad voor je houding, nu slaat het helemaal nergens op,’ zei Tanja dan ook nijdig. Ze wendde zich tot haar moeder, die er tot nu toe zwijgend bij had gezeten.

‘Zeg jij nu ook eens iets, mam. Zo vreemd is het toch niet dat Benjamin en ik samen willen gaan wonen? Jullie waren nota bene jonger dan wij toen jullie trouwden.’

‘Dat was een heel andere tijd en in niets te vergelijken met nu,’ merkte Aafke op. ‘Als jij graag wilt gaan samenwonen heb ik

daar in principe niets op tegen, het gaat ons om de manier waarop. Dat jij parttime wilt gaan werken zodat je alle tijd hebt om je op je huishouden te storten vind ik nogal ver gaan. Het is volledig achterhaald ook. Neem een werkster in dienst als je niet wilt dat je huis versloft.'

'Daar gaat het niet alleen om,' begon Tanja, opnieuw, hun plannen te verdedigen. 'Benjamin heeft het enorm druk, hij kan weinig tijd vrijmaken naast zijn studie en zijn assistentschap. Als ik fulltime blijf werken zit ik vast aan onregelmatige diensten en dan zien we elkaar bijna nooit. Nu krijg ik de kans om drie vaste dagen per week te gaan werken, gewoon van negen tot vijf. Als ik dat doe, hebben we tenminste nog een enigszins geregeld leven. Anders zijn we net twee vreemden die toevallig in hetzelfde huis wonen en elkaar zo af en toe eens tegenkomen in de gang.'

'Maar je eigen carrière kun je op deze manier natuurlijk wel vergeten,' bromde Gerbrand.

'Welke carrière? Ik werk als verpleegkundige in een verzorgingstehuis, veel promotiemogelijkheden zijn er niet.'

'Nu word je een soort veredelde verpleeghulp, die eten en drinken rond mag brengen.'

'Dat slaat helemaal nergens op,' zei Tanja nijdig. 'Ik blijf gewoon hetzelfde werk doen, alleen voortaan op vaste tijden.'

'Je bent wel erg jong voor zo'n stap,' waarschuwde Aafke haar dochter. 'Een geregeld leven kun je altijd nog gaan leiden. Hou er ook rekening mee dat de verhouding met je collega's anders wordt. Je bent niet meer automatisch overal bij betrokken en komt toch buiten de groep te staan op deze manier. Denk er alsjeblieft goed over na.'

'Dat heb ik al gedaan en mijn besluit staat vast,' hield Tanja koppig vol. 'Mijn relatie met Benjamin vind ik belangrijker dan wat dan ook. Eigenlijk hadden we nog een jaar willen wachten, maar nu we die flat zo in onze schoot geworpen krijgen nemen we die kans met beide handen aan. Over twee weken krijgen we de sleutel en dan kunnen we in principe meteen over. Er hoeft niets aan gedaan te worden.'

'In dat geval valt er ook weinig meer te bespreken, als jullie

plannen toch al vaststaan,' zei Aafke.

'Ik zou het prettig vinden als jullie het ermee eens zijn,' bekende Tanja.

'Dat zijn we dus niet, maar goed, het is jouw leven. Meer dan je waarschuwen kunnen we je niet.' Aafke trok een zuinig mondje. 'Laten we het dan maar eens over je uitzet hebben. Wat heb je nog nodig voordat je gaat verhuizen?'

Tanja glimlachte. Dat was haar moeder ten voeten uit. Weinig sentimenteel en meteen overschakelend op de praktische zaken. Hoewel haar ouders niet stonden te juichen bij haar toekomstplannen, wist Tanja dat ze haar ook niet tegen zouden houden nu de beslissing gevallen was. Het enige risico dat ze liep, was dat haar moeder in het geval van problemen tussen Benjamin en haar, weinig subtiel zou roepen dat ze dat al voorspeld had. Maar daar was Tanja niet bang voor. Tussen haar en Benjamin zat het wel goed. Ze verlangde ernaar om samen met hem in één huis te wonen en hun levens te delen. Weg uit de soms verstikkende sfeer thuis. Aafke en Gerbrand waren al ruim tien jaar getrouwd toen Tanja zich onverwachts aankondigde en ze hadden hun enige kind altijd overstelpt met goedbedoelde raadgevingen en waarschuwingen. Het werd hoog tijd dat ze zich daar eens aan onttrok. Haar ouders zagen altijd leeuwen en beren op hun weg en daardoor had Tanja wel eens het gevoel dat ze veel mis was gelopen in haar leven. Uitgaan mocht ze vroeger bijvoorbeeld nooit en toen ze eenmaal de leeftijd kreeg om zich niets meer van dat verbod aan te trekken vond ze er niet veel aan. Ze was zo vaak uitgebreid gewaarschuwd voor alle gevaren die er voor jonge meisjes op de loer lagen, dat ze voortdurend angstig om zich heen keek en met niemand een praatje aan durfde te knopen. Ze had een paar goede vriendinnen, maar nog nooit eerder had ze een vriendje gehad. Jongens waren maar uit op één ding, was haar altijd voorgehouden. Daar kon ze zich maar beter verre van houden. Het had Benjamin heel wat moeite gekost om door haar schild van angst heen te breken. Tanja was bedeesd en bezat weinig zelfvertrouwen, ze kon maar moeilijk geloven dat een aanstaande dokter haar de moeite waard vond. Haar vrije tijd

bracht ze over het algemeen thuis door, starend naar de televisie, lezend of bezig met haar grote hobby, het opknappen en inrichten van poppenhuizen. De zolder van haar ouderlijk huis stond er vol mee, want bij gebrek aan andere bezigheden stak ze daar heel veel tijd in.

Vanaf nu zou daar echter verandering in komen. Onder leiding van Benjamin ging ze voortaan alleen nog maar genieten, nam ze zich voor. Benjamin was een man die, naast zijn werk, het principe huldigde van 'lang leve de lol'. Hoe serieus hij in het ziekenhuis was, zo vrolijk en luchthartig stortte hij zich daarnaast in het uitgaansleven. Hij ging op de bonnefooi op vakantie, maakte zich nooit ergens druk om en bleef het liefst ver uit de buurt van mensen met problemen. Piekeren was slecht voor de bloeddruk, beweerde hij steevast. Een mens was op aarde om hard te werken en daarnaast te genieten en dat deed hij dan ook met volle teugen. Tanja trok zich aan die houding op. Benjamin was een heerlijke tegenstelling met haar ouders, die behoorlijk zwaar op de hand waren. Ze zag hun gezamenlijke toekomst, die ineens heel snel dichterbij was gekomen door de flat die ze via vrienden van Benjamin konden huren, dan ook met verlangen tegemoet.

Voordat ze de sleutel van hun toekomstige behuizing kregen, maakte Tanja een poppenhuis op schaalgrootte van hun flat. Vanuit haar onuitputtelijke voorraad meubeltjes en andere spullen, stoffeerde ze de flat en richtte ze hem in zoals ze hun woning graag wilde hebben. Voorlopig moesten ze het doen met haar meubels uit haar meisjeskamer thuis en wat tweedehands aangeschafte spullen, maar ooit zouden ze allemaal nieuwe meubels kopen en het helemaal naar hun zin inrichten. Vooruitlopend op dat moment leefde ze zich helemaal uit in haar fantasiehuisje.

Op de dag van hun verhuizing troonde ze Benjamin mee naar de zolder.

'Kijk,' wees ze. 'Onze flat op schaal. Zo wil ik het ooit hebben, schat.'

Benjamin schoot in de lach. 'Lieverd, tegen de tijd dat we dergelijke meubels kunnen betalen, wonen we daar allang niet

meer. Dan verdienen we genoeg voor een ruime eengezinswoning met tuin.'

'Daar heb ik helemaal niet bij stilgestaan,' bekende Tanja enigszins spijtig.

'Het zou onzin zijn om nu veel geld uit te geven aan een dure inrichting, we kunnen beter sparen voor een echt huis,' merkte Benjamin verstandig op. 'Regeren is vooruitzien, Tanja. Over een paar jaar verdien ik bakken met geld, dan blijf ik echt niet in zo'n armoedig flatje wonen.'

'Dan richt ik wel vast een eengezinswoning in, materiaal genoeg,' lachte Tanja alweer. 'Dan wordt dat gewoon ons toekomstige droomhuis.'

'Je bent toch niet van plan om al deze rommel mee te verhuizen?' vroeg Benjamin met hoog opgetrokken wenkbrauwen.

'Natuurlijk wel. Dit is mijn hobby.'

'Lieve schat, daar hebben we helemaal geen ruimte voor. Onze flat is amper groter dan deze enorme zolder.'

'We hebben dat kamertje naast de keuken, die staat leeg.'

'Daar kun je dit allemaal niet in kwijt, dan kun je echt geen kant meer op. Nee hoor, laat dit maar hier staan. Als je zin hebt om met je poppenhuizen bezig te zijn kun je toch gewoon hierheen gaan? Het is amper een kwartier fietsen.'

Tanja zweeg. Ergens had hij gelijk, moest ze toegeven. Aan de andere kant stond het haar tegen om haar geliefde spulletjes niet mee te nemen. Ze hoorden bij haar. Ze vond het heerlijk om zich helemaal te verliezen in het stofferen en inrichten van haar minihuizen. Het gebeurde vaak dat ze zomaar een ingeving kreeg over hoe iets het beste gemaakt kon worden en dan wilde ze dat meteen uitproberen. Als ze dan eerst op haar fiets moest stappen om naar haar ouderlijk huis te rijden, waar haar moeder haar dan ook nog aan de praat zou houden, zou die lust snel verdwenen zijn.

'Ik vind dat niet prettig,' gaf ze aarzelend aan.

Benjamin trok haar in zijn armen. 'Het is maar tijdelijk. We blijven hooguit twee jaar in die flat wonen. Als we straks een eigen huis hebben, wordt de zolder jouw domein,' beloofde hij haar.

'Dan wil ik in ieder geval wel de replica van de flat meenemen

en één doos met materiaal,' bedong ze. 'Als we dan iets in de flat willen veranderen, kan ik het eerst in het klein uitproberen.'

Benjamin stemde daarin toe. Hij tilde het houten bouwwerk op en sjouwde het de trap af. Tanja volgde met een kunststof box die vol zat met lapjes stof, stukjes vloerbedekking, stalen behang en meubeltjes die ze in de loop der tijd had gemaakt van allerhande materialen. Het ging haar aan haar hart om de rest achter te laten, maar veel keus had ze niet. Benjamin had gelijk met zijn bewering dat het kamertje te klein was en ze kon moeilijk de hele flat volstouwen met haar hobbyspullen. Zo ging het nu eenmaal in een relatie. Geven en nemen, onderhandelen, compromissen sluiten. Ze had nu niet meer alleen met zichzelf te maken, ze moesten leren rekening te houden met elkaars wensen. Dat was deze eerste keer dat hun meningen tegenover elkaar stonden in ieder geval prima gelukt, troostte ze zichzelf. Ze hadden allebei wat toegegeven en waren er zonder ruzie uitgekomen. Hopelijk was dat een voorbode voor de rest van hun leven, want er zouden ongetwijfeld vaker situaties komen waarin ze het niet met elkaar eens waren.

'Waar bleven jullie zolang?' vroeg Aafke met een misprijzend gezicht. 'Je vader heeft al je dozen al in het busje geladen.'

'We moesten wat spullen uitzoeken op zolder,' antwoordde Tanja. Ze wees naar de miniflat en de box. 'Dit gaat mee, de rest kunnen we niet kwijt.'

'Je bedoelt dat je die rommel hier laat?' Aafkes mond vertrok tot een smalle streep. 'Daar ben ik niet blij mee, Tanja. Je wilt zo nodig het huis uit, dan is het ook de bedoeling dat je je troep meeneemt.'

'Mam, ik heb nu geen tijd om daarover in discussie te gaan,' zei Tanja met een blik op haar horloge. 'Judith, Fay en Claudine staan zo voor de flat om te helpen uitpakken terwijl Benjamin zijn eigen spullen op gaat halen. We hebben het er nog wel over, goed?' Ze liep naar haar moeder toe en omhelsde haar. 'Ik kom heel snel langs voor jouw onovertroffen koffie. Die zal ik missen.' Ze grijnsde om de ontroering die haar plotseling overviel te verdoezelen.

‘Moet je maar niet verhuizen,’ zei Aafke. Ze probeerde manmoedig het als een grapje te laten klinken. ‘Dag kind. Ik bel je vanavond.’

‘Waar blijven jullie nou?’ klonk de ongeduldige stem van Gerbrand vanuit de deuropening.

‘Ik kom eraan. Dit moet nog mee, pap, dan hebben we alles.’ Tanja wees naar het poppenhuis, waar Benjamin nog steeds mee in zijn handen stond. Na een korte groet naar Aafke liep hij nu snel naar buiten om het in het busje te zetten.

‘Ik mag toch hopen dat ze dat niet meende,’ zei hij later tegen Tanja, toen ze in zijn zesdehands autootje achter het busje met daarin Gerbrand, naar de flat reden.

‘Wat bedoel je?’

‘Dat ze vanavond belt. Ik zit echt niet te wachten op zo’n schoonmoeder uit een moppenboekje, die om de haverklap aan de telefoon hangt en op de gekste momenten onaangekondigd op de stoep staat.’

‘Doe normaal.’ Omdat ze toch net voor een rood verkeerslicht stonden porde Tanja hem lachend in zijn zij. ‘Dat is niets voor mijn moeder. Die komt echt niet als ze niet nadrukkelijk uitgenodigd wordt.’

‘Laten we het hopen, dan zien we haar tenminste niet zo vaak.’ Benjamin lachte luid.

Tanja’s gezicht vertrok. ‘Dat vind ik geen leuke opmerking.’

‘Ik vond het van haar geen leuke opmerking toen ze zei dat je al je troep mee moest nemen. Alsof het voor hen wat uitmaakt dat jouw spullen op die zolder staan. Ze hebben een kast van een huis, waar makkelijk drie gezinnen in gehuisvest kunnen worden.’

‘Ik ben haar enige kind. Uiteraard vindt mijn moeder het niet leuk dat ik het huis uitga, daarom deed ze zo bot,’ wist Tanja. ‘Ze was gewoon bang dat ze zou gaan huilen en dat wilde ze absoluut niet.’

‘Je hebt de leeftijd om uit te vliegen, hoor,’ merkte Benjamin luchthartig op. Hij draaide de straat in waar hun flat zich bevond en wees naar twee jonge vrouwen. ‘Kijk, je vriendinnen staan al te wachten. Twee ervan, althans. Kom schat, we gaan

uitladen en ons eigen plekje maken van de flat. Ik kan niet wachten tot we klaar zijn, dan kan ons leven samen tenminste echt beginnen.’

Tanja glimlachte alweer, al had zijn botte opmerking haar echt geraakt. Maar ach, Benjamin kwam uit een gezin dat als los zand aan elkaar had gehangen en waar geen enkele zorg voor elkaar was. Hij zag zijn ouders en twee broers slechts sporadisch en voelde geen enkele band met zijn familieleden. Ze kon niet verwachten dat hij zich in kon leven in de gevoelens van haar of haar ouders in deze omstandigheden. Zijn eigen moeder had niet eens de moeite genomen om thuis te zijn op het moment dat Benjamin zijn spullen verhuisde naar de studentenflat waar hij sinds vier jaar woonde, had hij haar wel eens verteld. Ze had hem nooit echt gedag gezegd en geen traan gelaten om zijn vertrek. Dan had zij toch liever haar eigen moeder, die behoorlijk stug kon doen en erg bot over kon komen, maar die het wel goed met haar meende. Tanja was nooit liefde of zorg tekort gekomen, integendeel zelfs. Desondanks had ze enorm veel zin in het nieuwe leven dat haar wachtte. Opgewekt sprong ze dan ook uit de auto.

‘Judith komt niet,’ zei haar vriendin Fay meteen. ‘Ze stuurde een sms dat ze een migraineaanval heeft. Dat hadden we natuurlijk kunnen verwachten. Judith mankeert altijd iets als er gewerkt moet worden.’ Haar stem klonk spottend.

‘Ze heeft vaker van die aanvallen en dat is echt heel erg,’ verdedigde Tanja haar vriendin. ‘Soms is ze er wel een week beroerd van.’

‘Hm, zolang duurt jouw verhuizing niet, dus ik vermoed dat ze er dit keer wel binnen een dag vanaf is,’ bromde Fay. Zij had niet zoveel vertrouwen in de motieven van Judith, die zeker geen favoriet van haar was.

Claudine, Tanja’s derde vriendin, knikte instemmend. Zij was het helemaal met Fay eens. ‘We hadden zelfs al gewed dat ze er niet zou zijn vandaag,’ grinnikte ze. ‘Maar met zijn drieën krijgen wij die dozen ook wel uitgepakt, hoor. Kom op, meiden, we gaan aan de slag.’

Ze werkten een paar uur stevig door terwijl Gerbrand en

Benjamin naar Benjamins studentenkamer reden om daar alles op te halen. Aan het einde van de dag had alles een plekje gekregen en namen Gerbrand, Fay en Claudine afscheid van het jonge stel.

‘Eindelijk.’ Met een zucht liet Benjamin zich in een van de stoelen zakken die tot vanochtend in Tanja’s kamer thuis hadden gestaan. De hele huiskamer leek trouwens een kopie van haar kamer thuis, ontdekte Tanja terwijl ze om zich heen keek. In het enorme huis van haar ouders had zij een kamer bewoond die een stuk groter was dan de ruimte die Benjamin tot zijn beschikking had in de studentenflat. Op het bed en haar kledingkast na, stond de complete inrichting daarvan nu in hun huiskamer. Het gaf haar een vreemd gevoel. Net of ze nog niet helemaal vertrokken was uit haar ouderlijk huis. Ze durfde het bijna niet te zeggen, maar de flat viel haar een beetje tegen. De slaapkamer was amper groot genoeg voor hun bed en de twee kasten, het kamertje naast de keuken had meer weg van een diepe kast en de douche en het toilet bevonden zich in één ruimte. Het behang, dat er zo goed had uitgezien toen ze de flat voor het eerst hadden bekeken, vertoonde nu lichte plekken op de plaatsen waar de vorige bewoners hun schilderijen hadden hangen en de vloerbedekking was hier en daar versleten. Het was totaal anders dan Tanja zich had voorgesteld en in niets te vergelijken met wat ze in haar poppenhuis had gecreëerd.

‘Ik was blij met de hulp van je vader en je vriendinnen, maar ik ben nog veel blijer dat ze weg zijn,’ zei Benjamin op dat moment, haar overpeinzingen verstorend. Hij strekte zijn arm naar haar uit. Tanja ging voor hem op de grond zitten, met haar hoofd tegen zijn knieën aan. ‘Nu zijn we tenminste samen.’

Tanja glimlachte en wreef haar hoofd tegen hem aan, als een poes die kopjes geeft. Wat gaf het dat het niet zo was zoals ze zich in haar roze dromen had voorgesteld? Benjamin had gelijk; ze waren nu samen en dat was het enige wat telde. Met een nieuw behangetje en een likje verf zou de flat al enorm opknappen, bedacht ze optimistisch. Ze had tijd genoeg nu ze nog maar drie dagen per week werkte, dus ze kon er heel wat van maken. Wat ze altijd in het klein deed in haar poppenhuizen,

ging ze nu gewoon in het groot aanpakken. In een mum van tijd zou deze, enigszins armoedige, flat dan veranderen in een klein paleisje.

Ze kwam omhoog tot ze op haar knieën zat en draaide zich naar Benjamin toe.

‘Ik hou van je,’ zei ze simpel.

‘Kijk, dat hoor ik graag,’ zei hij met een brede lach op zijn gezicht. Hij pakte haar vast, trok haar op zijn schoot en begon langzaam de knoopjes van haar blouse los te maken. ‘Vind je het geen heerlijk idee dat we kunnen doen wat we willen zonder dat we bang hoeven te zijn dat iemand ons komt storen?’

Op dat moment begon Tanja’s mobiel te rinkelen. Een verwenning slakend wilde ze overeind komen, maar Benjamin hield haar tegen.

‘Laat gaan,’ zei hij met zijn lippen tegen haar wang.

‘Het is vast mijn moeder.’

‘Daarom juist. Je bent volwassen en woont nu op jezelf, schat. We hebben op dit moment betere dingen te doen dan telefoontjes van je moeder aannemen. Ze moet er maar meteen aan wennen dat je niet meer thuis woont.’

Niet helemaal overtuigd liet Tanja zich overhalen. Het duurde lang voor het melodietje van haar mobiel ermee ophield. Toen kon ze zich pas helemaal overgeven aan Benjamins omhelzing, al liet het schuldgevoel zich niet helemaal wegdrukken. Ik bel haar morgenochtend meteen terug, nam ze zich voor terwijl zijn handen over haar lichaam dwaalden en zijn mond de hare zocht.

HOOFDSTUK 2

‘Waar was je gisteravond? Ik heb een paar keer geprobeerd je te bellen.’ Aafkes stem klonk niet alleen verontwaardigd, maar ook ongerust, waardoor Tanja’s schuldgevoel nog verder werd aangewakkerd.

‘Mijn batterij was leeg,’ loog ze terwijl ze ongemakkelijk heen en weer schoof op haar stoel. Benjamin zou kwaad worden als hij dit hoorde, wist ze. Hij vond dat ze haar moeder gewoon eerlijk moest vertellen dat ze geen zin had gehad om op te nemen. Tanja kon dat echter niet over haar hart verkrijgen. Het klonk zo bot, al was het dan wel de waarheid.

‘Dat lijkt me stug. Je had hem gisterochtend hier thuis nog aan de oplader liggen,’ zei Aafke afgemeten.

‘Dan stond hij waarschijnlijk uit,’ zei Tanja met de moed der wanhoop.

‘Ik had gezegd dat ik je zou bellen, daar had je op moeten letten.’

‘Sorry mam, maar we hadden het heel erg druk. Verhuizen is een heleboel werk. We zijn de hele avond nog aan het uitpakken en veranderen geweest. Zoals we de meubels eerst hadden staan beviel het ons toch niet, dus zijn we gaan slepen,’ ratelde Tanja in de hoop haar moeder af te leiden. ‘Het duurde uren voor we klaar waren en toen waren we echt uitgeput. Maar het is leuk geworden zo. Je komt toch wel snel een keer kijken?’

‘Ik zie wel. Hier liggen trouwens nog een paar boeken van je. Wanneer kom je die ophalen?’

‘Binnenkort kom ik langs. Waarschijnlijk begin volgende week,’ beloofde Tanja.

‘Dan pas?’ ontviel het Aafke.

‘Ik moet ook nog werken, mam.’

‘Drie dagen per week. Zoveel stelt dat niet voor. Enfin, kijk maar wat je doet. Het zal heus wel wennen om je niet meer iedere dag te zien.’

‘Kom jij dan vanmiddag naar mij toe,’ stelde Tanja inwendig zuchtend voor. ‘Je hebt de flat nog helemaal niet gezien.

Dan kun je die boeken meteen meenemen.'

'Ik wil me niet aan jullie opdringen.'

'Je bent mijn moeder en ik wil graag dat je komt,' zei Tanja niet helemaal naar waarheid. Eerlijk gezegd zat ze helemaal niet te wachten op een bezoekje van haar moeder op de eerste dag dat ze uit huis was, maar zoiets zou ze nooit zeggen.

'Goed dan. Dan ben ik er over een uur,' zei Aafke, hoewel het pas half tien in de ochtend was.

Tanja zuchtte onhoorbaar terwijl ze om zich heen keek. De ontbijtboel stond nog op tafel, de keuken was rommelig omdat ze nog niet goed wist hoe ze die in wilde ruimen en zij liep nog in haar oude duster rond. Het zou hard aanpoten worden om zowel zichzelf als de flat op orde te krijgen voor haar moeder arriveerde. Ze kende Aafke echter goed genoeg om te weten dat die zeer beledigd zou reageren als ze haar zou vragen om later te komen. Waarschijnlijk zelfs zo beledigd dat ze helemaal niet meer kwam en hoewel die verleiding best groot was, durfde Tanja het toch niet aan. Haar moeder was een vrouw met wie je makkelijk ruzie kreeg en dat was het laatste wat ze wilde. Ze had nooit goed tegen haar in durven gaan. Het zou ook onzin zijn om daar nu, nu ze het ouderlijk huis had verlaten, mee te beginnen.

Ze nam een snelle douche, legde de oude spijkerbroek die ze aan had willen trekken opzij en trok een keurige rok aan met een wit bloesje erop. Gehaast begon ze daarna de ontbijtboel op te ruimen. Aan de keuken kwam ze echter niet meer toe. Amper drie kwartier na het telefoontje ging de deurbel over. Aafke stond met een grote bos bloemen op de stoep.

'Hier kind, voor je nieuwe woning,' zei ze terwijl ze haar dochter een kus gaf.

Verbouwereerd bleef Tanja even met het enorme boeket staan. 'Heel mooi, mam. We hebben alleen nog geen vaas om ze in te zetten. Ik doe ze even in een emmer, dan ga ik vanmiddag een vaas kopen, goed?'

'Kijk maar. Ik dacht anders dat jullie alles op orde hadden. Dat zei je tenminste.'

'Alles wat nodig is hebben we, ja. Bij vazen heb ik echter nooit

stilgestaan. Maar ik kan in ieder geval wel koffiezetten,' lachte Tanja geforceerd.

'Als je het koffiezetapparaat kunt vinden tenminste.' Demonstratief keek Aafke om zich heen in de rommelige keuken.

'Dit moet ik allemaal nog inruimen. Ik weet nog niet precies wat ik waar wil hebben,' verontschuldigde Tanja zich haastig.

'Voor iemand die zo hard gewerkt heeft dat ze niet eens gemerkt heeft dat haar telefoon uit stond, heb je weinig gedaan.'

Tanja verbeet een zucht en zweeg. Haar moeder maakte altijd dit soort cynische opmerkingen en daar kon ze niet tegenop. Hoewel ze zich gisteren een volwassen, zelfstandige vrouw had gevoeld, kromp ze nu weer ineen tot een onmondig kind, een effect dat Aafke altijd op haar had.

'Waar is Benjamin?' vroeg Aafke.

'Aan het werk. Hij kon maar één dag vrij krijgen vanwege de verhuizing.'

'Hij behandelt nu zijn patiënten terwijl jij hier zijn huissloofje speelt.' Aafke snoof.

'Mam, hier hebben we het al over gehad,' zei Tanja nu toch geïrriteerd. 'Als ik dat wil kan ik altijd weer fulltime aan de slag, voorlopig heb ik echter hiervoor gekozen. Van nu af aan neem ik samen met Benjamin dergelijke beslissingen. Ik ben volwassen.'

'Ik wilde je alleen maar advies geven. Op jouw leeftijd denk je de wijsheid in pacht te hebben, maar wij ouderen hebben nu eenmaal meer levenservaring.'

'Die ervaring krijg ik ook vanzelf, mits je me daar de kans voor geeft,' merkte Tanja rustig op. Ze schonk de koffie in twee bekers en liep ermee naar de huiskamer. 'Koffie,' kondigde ze overbodig aan.

'Heb je er niets bij?' vroeg Aafke.

'Nee. We hebben nog heel weinig in huis. Ik was van plan om vandaag flink in te slaan. Er komt heel wat kijken bij het opstarten van een eigen huishouding, heb ik gemerkt.'

Tot haar verbazing onthield haar moeder zich van commentaar bij deze opmerking. Tanja had minstens verwacht dat ze haar erop zou wijzen dat ze dat al gezegd had, in plaats daarvan

begon haar moeder een heel verhaal af te steken over hun burens. Tanja luisterde geduldig, al interesseerde het haar niets waar die mensen heen gingen met vakantie of wat voor auto ze gekocht hadden. Al met al was het niet eens zo ongezeilig, ontdekte ze. Het was wel een vreemde gewaarwording om haar moeder als visite in haar eigen huis te ontvangen, maar geen onprettige. Na een uur stond Aafke weer op.

‘Jij hebt nog genoeg te doen, zie ik,’ zei ze met alweer een demonstratieve blik richting de keuken. ‘Dus ik ga maar weer.’ ‘Heb je die boeken eigenlijk nog meegenomen?’ herinnerde Tanja zich.

Haar moeder schudde haar hoofd. ‘Nee, die ben ik nog vergeten. Dan moet je ze maar komen halen. Morgen ben ik de hele dag thuis.’

‘Dan moet ik werken.’

‘Morgenavond dan. Kom vanaf je werk, dan eet je met ons mee,’ stelde Aafke voor.

Tanja, gewend om op dit soort voorstellen, die altijd meer weg hadden van bevelen, automatisch instemmend te antwoorden, wilde al knikken. Ze bedacht zich net op tijd.

‘We wonen net één dag samen. Benjamin zal het niet echt leuk vinden als ik er al meteen niet ben bij het avondeten,’ zei ze in plaats daarvan.

Aafkes gezicht betrok. ‘Wij, je ouders, komen nu natuurlijk op de tweede plaats,’ zei ze bitter. ‘Enfin, daar moet ik me dan maar bij neerleggen. Overigens dacht ik dat jullie jongeren elkaar vrij lieten tegenwoordig. Ik hoop toch niet dat hij je gaat verbieden om bij ons te komen.’

‘Daar is absoluut geen sprake van,’ verzekerde Tanja haar. ‘Volgende week kom ik graag een keertje eten, maar deze week liever nog niet.’

‘Ik wacht het maar af,’ zei Aafke lijdzaam.

Tanja beet op haar lip. Ze voelde zich direct schuldig en het kostte haar moeite om niet alsnog toe te geven. Inwendig verhardde ze zich echter. Ze woonde nu op zichzelf, haar moeder moest dat accepteren. Ze wilde best rekening houden met het feit dat het voor Aafke moeilijk was om haar enig kind

los te laten, maar er waren grenzen.

‘Ik bel je wel,’ zei ze daarom alleen.

Ze liep mee naar de voordeur en kustte haar moeder gedag.

‘Als die jongen niet goed voor je is, kom je terug naar huis, hoor,’ zei Aafke onverwachts. ‘Wees nooit te trots om toe te geven dat je de verkeerde keus hebt gemaakt.’

Tanja glimlachte alweer. Hoe bazig en dominant haar moeder ook was, ze zou altijd klaarstaan voor haar kind, dat was zeker. Wat er ook gebeurde, ze zou bij haar ouders nooit tevergeefs aankloppen voor hulp. Dat was toch een prettig, veilig gevoel. Ondertussen was ze stiekem wel dolblij dat haar moeder haar bezoeken beperkt had tot slechts een uurtje. Ze had genoeg te doen, al was het dan haar vrije dag. Ze dook de keuken in en begon alle kastjes waar al iets in stond leeg te halen. Al snel werd het een enorme, onoverzichtelijke bende in de kleine keuken. Bijna wanhopig keek ze om zich heen. Het had zo simpel geleken om de keuken naar haar eigen zin in te ruimen, maar het bleek een zeer lastig karwei te zijn. Het lukte maar niet zoals zij het wilde en langzamerhand begon ze het overzicht kwijt te raken. Ze moest er ook nog rekening mee houden dat er ruimte overbleef voor de boodschappen die ze nog moest halen, bedacht ze. Op dit moment was er zowat niets in huis, ze moest toch een beginvoorraad aanleggen. Na anderhalf uur lang kastjes inruimen en weer leeghalen omdat het toch niet goed was, stond Tanja bijna op het punt om haar moeder te bellen. Aafke was praktisch en werkte altijd doelgericht. Als er iemand was die wijs kon worden uit deze puinhoop, was zij het wel. Ze zou het ook met liefde doen, wist Tanja. Het probleem was dan wel dat ze ongetwijfeld opnieuw zou vragen of zij de avond erna kwam eten en als iemand je hulp aangeboden had kon je zoiets moeilijk botweg weigeren. Zij kon dat tenminste niet, zeker niet bij haar moeder.

Net op dat moment van haar overpeinzingen ging de deurbel over. Tot Tanja’s grote opluchting stond Fay voor de deur.

‘Ik kom eens kijken hoe je eerste dag bevalt,’ was haar begroeting. ‘Ik weet dat Benjamin aan het werk is, anders had ik het niet in mijn hoofd gehaald om jullie te storen. Als ik ongelegen

kom moet je het zeggen en me gewoon wegsturen, hoor.'

'Meid, je komt als geroepen,' zei Tanja echter uit de grond van haar hart. Ze sleurde haar vriendin zowat mee naar de keuken. 'Help me alsjeblieft. Ik kom er niet meer uit.'

Fay schoot hardop in de lach bij het zien van de bende die Tanja had gecreëerd.

'Hoe krijg je dit in vredesnaam voor elkaar? Heb je een bom laten ontploffen of zo?'

'Ik probeer de keuken in te ruimen,' bekende Tanja deemoedig. 'Dat is je dan niet gelukt,' grinnikte Fay. Ze stroopte letterlijk haar mouwen op en begon de boel te sorteren. 'Eens even kijken. Waar wil je het serviesgoed, welke kastjes wil je gebruiken voor levensmiddelen en waar wil je de elektrische apparaten hebben?'

'Wist ik het maar. Dat zijn vragen die ik mezelf ook al had gesteld.'

'Je huishoudelijk inzicht is geweldig,' prees Fay met een uitgestreken gezicht. 'Ik kan wel merken dat jij enig kind bent en thuis nooit iets hebt hoeven doen. Dit kastje is in ieder geval bedoeld als kruidenrek.' Ze wees naar een ondiep kastje boven de afzuigkap.

'O vandaar. Ik vond het al zo raar. Er past niet eens een pak koffie in,' zei Tanja verbaasd.

'De motor van de afzuigkap zit erachter,' legde Fay geduldig uit. 'En die is op deze manier afgedekt, waardoor meteen ruimte is gemaakt voor potjes kruiden en zakjes saus en dergelijke. Dat kleine spul wat je anders altijd kwijtraakt in een grote kast.'

'Dan hebben we die tenminste snel ingeruimd, want ik heb nog geen zoutvaatje in huis.'

'Dat schiet tenminste lekker op,' knikte Fay droog.

Onder haar leiding werden de kastjes nu snel en efficiënt ingeruimd. Er was zelfs ruimte over, ontdekte Tanja. Iets wat haar nooit gelukt zou zijn.

'Bedankt. Zonder jou had ik dit nooit voor elkaar gekregen,' zei ze dan ook terwijl ze iets te drinken inschonk.

'Graag gedaan. Heb je nog meer klusjes voor me? Zeg het maar

gerust, ik heb de tijd. Vandaag ben ik vrij, morgen ga ik de avonddienst in.'

'Daar heb ik in ieder geval geen last meer van, die onregelmatige diensten.'

'Dat zal je best nog eens tegenvallen,' voorspelde Fay. 'Ik vind het juist heerlijk om vrij te zijn als andere mensen werken, zoals nu. En handig, dat heb jij nu wel gemerkt.'

'Ik ga ongetwijfeld vaker gebruikmaken van jouw diensten, ja,' knikte Tanja vrolijk. 'Ik ben geen geboren huisvrouw, dat blijkt wel weer.'

'En toch heb je vrijwillig afstand gedaan van je afwisselende werkzaamheden om huisvrouw te gaan spelen?' Fay trok haar wenkbrauwen hoog op. 'Sorry hoor, maar ik begrijp dat nog steeds niet goed.'

'Dan ben je de enige niet,' zei Tanja, denkend aan haar ouders. 'Ik heb daar al heel wat kritiek op ontvangen, toch sta ik er helemaal achter. Benjamin werkt veel en op rare tijden. Als mijn wisselende diensten daar ook nog eens bij komen houden we helemaal geen tijd meer over voor elkaar.'

'Is zijn werk belangrijker dan het jouwe?' vroeg Fay met opgetrokken wenkbrauwen.

'Dat is niet met elkaar te vergelijken,' schoot Tanja meteen in de verdediging. 'Hij zit nog midden in zijn specialisatie, hij kan onmogelijk minder uren gaan draaien. Als hij straks zijn eigen praktijk heeft verandert alles weer.'

'Natuurlijk. Dan gaat hij parttime werken zodat jij je op je baan kunt storten.'

'Je hoeft niet zo sarcastisch te doen,' verweet Tanja haar. 'Wij hebben dit nu eenmaal zo geregeld omdat het ons het beste leek. Het is geen opoffering van mijn kant, als je dat soms denkt. Binnen een relatie doe je dat met liefde voor elkaar. Benjamin is me nu eenmaal meer waard dan mijn baan.'

'Als Jaime van mij zou verlangen dat ik mijn werk opgeef, kon hij mooi de boom in. Ik heb er nog veel te veel plezier in,' beweerde Fay.

'Je kunt jouw situatie niet vergelijken met de mijne. Jaime woont in Spanje, jullie contact verloopt voornamelijk via de

computer. Als jullie ooit gaan samenwonen of trouwen, zullen de opofferingen ook van jouw kant moeten komen.'

'Daar heb je gelijk in,' gaf Fay toe. 'Hij spreekt geen woord Nederlands, de kans dat hij hier een baan vindt is gering en gaat zeker niet lukken op het niveau waarop hij nu werkt. Als hotel-receptioniste met uitgebreide talenkennis kan ik in principe overal aan de slag. Enfin, zo ver is het nog lang niet.'

'Ik gun je alle geluk van de wereld, toch hoop ik dat het nog heel lang gaat duren voor het zover is, want ik zou het vreselijk vinden als je in Spanje gaat wonen,' zei Tanja hartelijk.

'Huichelaar, jij zit heel hard te hopen dat het nog eens uitgaat tussen hem en mij,' lachte Fay alweer. Ze dronk haar glas leeg en zette hem terug op de tafel. 'Heb je nog iets te doen voor me?'

'Als je wilt mag je me helpen met het opstellen van een boodschappenlijst,' antwoordde Tanja. 'Gisteravond hebben we iets te eten besteld en benodigdheden voor ons ontbijt had ik van mijn moeder meegekregen, maar ik zal toch echt in moeten gaan slaan.'

'Oké, pak een pen en papier,' commandeerde Fay. Meteen begon ze van alles op te sommen. 'Melk, suiker, brood, beleg, zout, peper, eieren, afwasmiddel, waspoeder...'

Het werd een hele lijst, die Tanja bedenkelijk bekeek. 'Dit gaat natuurlijk nooit in mijn fietstassen passen. Ik zal een paar keer heen en weer moeten rijden.'

'Bel Judith of ze kan helpen. Zij heeft een auto,' adviseerde Fay. 'Laat ik dat maar niet doen. Na zo'n migraineaanval zal ze daar niet echt toe in staat zijn.'

'Of geen zin in hebben,' vulde Fay sceptisch aan. 'Blijf haar toch niet altijd verdedigen, Tanja. Je weet net zo goed als ik dat je niets aan Judith hebt als het op hulp aankomt. Ze is alleen maar vervuld van zichzelf.'

'Dat valt wel mee. Ze is nu eenmaal niet zo gezond en kan minder dan wij.'

'Ze is lui en egocentrisch,' verbeterde Fay haar. Ze stond op en pakte haar tas. 'Nou, kom op. Heb je boodschappentassen?'

'Ga jij mee dan?' vroeg Tanja blij verrast.

‘Natuurlijk. Alleen zullen we moeten lopen, ik heb mijn fiets niet bij me.’

Buiten stak Tanja haar arm door die van haar vriendin en gaf er een hartelijk kneepje in. Fay was geweldig, dacht ze dankbaar. De beste vriendin die iemand zich maar kon wensen. Ze stond altijd voor iedereen klaar, was praktisch, kon goed relativeren en bezat gevoel voor humor. De twee vrouwen kenden elkaar al sinds de lagere school en hun vriendschap was in de loop der jaren alleen maar hechter geworden. De band die ze met Fay had was heel anders dan met Claudine of Judith. Judith was de dochter van kennissen van Gerbrand en Aafke en Tanja was vroeger min of meer verplicht geweest om met haar te spelen. Claudine was sinds een jaar of zes haar kapster en hoewel zij en Tanja veel van elkaar verschilden was er toch een klik tussen hen geweest, waardoor ze ook afspraken in de privésfeer waren gaan maken. Maar aan Fay kon niemand tippen, nooit. Tanja vreesde dan ook voor de dag dat Fay het kille Nederland zou gaan verruilen voor een leven in Spanje, aan de zijde van haar vriend Jaime. Eigenlijk had Fay wel een beetje gelijk met haar bewering van daarnet, dat Tanja stiekem hoopte dat hun relatie op niets uit zou draaien, al zou ze dat nooit hardop zeggen. Als er iemand was die ze het gunde om gelukkig te worden was het Fay wel, maar ze zou haar vreselijk missen, dat wist ze nu al. Contact via de telefoon en de computer kon haar aanwezigheid nooit vervangen.

Met vier enorme boodschappentassen keerden ze later terug bij de flat. Fay hielp Tanja nog met het inruimen van alle levensmiddelen en gaf haar een aantal tips voor simpele, maar lekkere maaltijden voordat ze vertrok.

Benjamin zou die dag rond zeven uur thuis zijn, had hij gezegd. Het was nu kwart over zes, dus toog Tanja direct aan de slag in de keuken. Volgens de aanwijzingen van Fay kookte ze mie en bakte ze in de wok wat vlees en groente, waar ze een kant-en-klare kruidenmix aan toevoegde. Met een schaal sla erbij zette ze zo een volwaardige maaltijd op tafel. Haar eerste zelf bereide avondmaaltijd. Trots keek ze naar het resultaat. De tafel was gezellig gedekt en het eten rook heerlijk. Alleen was het wel te

vroeg klaar, constateerde ze spijtig met een blik op de klok. Enfin, voor de sla maakte dat niet uit en de mie kon ze straks even opwarmen in de magnetron, dat zou aan de smaak weinig afdoen. In afwachting van Benjamin bladerde ze in een kookboek dat ze ook net had aangeschaft. Bij het zien van de kleurige foto's die de recepten vergezelden kreeg ze echt zin om uitgebreid te gaan experimenteren op dat gebied. Op huishoudelijk gebied bezat ze twee linkerhanden, maar met een beetje inspanning en goede wil zou het haar ongetwijfeld allemaal wel gaan lukken. Ze was drieëntwintig, het werd ook wel hoog tijd dat ze wat zelfstandiger werd. Thuis had ze nooit iets hoeven doen, dus ze had geen flauw benul hoe een huishouden in elkaar stak.

Benjamins gezicht lichtte blij op bij zijn binnenkomst.

'Hier heb ik de hele dag naar verlangd,' zei hij terwijl hij haar in zijn armen nam. 'Thuiskomen in je eigen huis, met een vrouw die op je wacht. En die het eten klaar heeft, natuurlijk,' voegde hij daar plagend aan toe. 'Het ruikt hier zalig.'

Hoewel de mie iets te lang gekookt had, smaakte het eten net zo goed als het eruit zag en Tanja was buitensporig trots op zichzelf. Zo was het leven goed, dacht ze tevreden bij zichzelf. Voor het eerst in haar leven voelde ze zich echt volwassen.

Olga van der Meer

Lonkende toekomst

Tanja is drieëntwintig jaar en woont samen met haar vriend Benjamin. Hij werkt hard en studeert, zij zorgt voor het huishouden en heeft een parttime baan - ze hebben het goed voor elkaar. Daar komt drastisch verandering in als Tanja's ouders van elkaar scheiden. Tanja kan haar ogen niet sluiten voor de problemen waar haar moeder mee geconfronteerd wordt en besluit haar te helpen. De ambitieuze Benjamin kan er niet mee omgaan dat zijn vriendin ineens zo vaak bij haar moeder is. Hij verbreekt hun relatie. Noodgedwongen trekt Tanja bij haar moeder in. Ze heeft geen vriend meer, ziet haar vriendinnen nauwelijks en tot overmaat van ramp ontmoet haar moeder een nieuwe liefde. De eenzame Tanja realiseert zich dat haar leven drastisch moet veranderen, als ze ooit weer zo gelukkig wil zijn.

Olga van der Meer heeft vele romans op haar naam staan, waaronder *Winterstormen*, *De prijs van succes* en *De twijfel voorbij*.

ISBN 978 90 205 2995 1 • NUR 344

www.kok.nl

